

עין משפט גר מצוה
גב א מיי פייז מהל' מלוה הל' ה סמג עשין דז טוש"ע ח"מ סי' קס סעיף יד ובסי' פד סעיף ה: גב ב ג ד ה מיי שם הל' ג והל' ד סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קס סי"א: גד ו ז ח ט מיי פ"ט מהל' שומפין הל' א ב סמג עשין פז טוש"ע ח"מ סי' גכ סעיף א: גה י מיי שם הל' ז טור ש"ע שם סי':

רבינו חננאל

ומתה לא מצית אמרת. דהא משיבעין את יורשיה קתני. ואי בשנשבעה היא שביעה על יורשיה למא. אלא לאו בשלא נשבעה. וקתני שנשבעין היירשין ונפרעין. ופריך רב שמעיה הכי מתניתין לצידוק קתני משביעין אותה באלמנה ומשיבעין את יורשיה ואת הבאים ברותה בבורשה שמתה בחיי הבעל שגורשה ומותיב עליה לא דתני יפה כח הכן מכת האב שהכן גובה שביעה ושלא בשביעה. והאב אינו גובה אלא בשביעה הא דתני האב אינו גובה אלא בשביעה היכי דמי. כגון שמת לוח בחיי מלוה. כדנתן לו נפרעין מנכסי יתומין אלא בשביעה וקתני בה שהכן גובה בשביעה זו שביעה יורשין. כדנתן שביעה שלא פקדנו אבא ושלא אמר לנו אבא ושלא מצינו שטר בין שטרותיו ששטר זה פרוט. העיד ר' יוחנן בן ברוקה שאפילו נולד הכן לאחר מיתת אביו היה זה נשבע ונטל ופעמים גובה הכן שלא בשביעה כגון שיש עדים שאמר האב כי שטר זה אינו פרוט. כרשב"ג דאמר איש יש עדים שממר האב בשעת מיתתו שטר זה אינו פרוט גובה הכן שלא בשביעה ופריך רב יוסף דאא מחתיבה בית שמאי היא דאמרי שטר העומד לגבות ככבר דמי. ואמר ר' חזקוני דהא רב דרב כשמואל דאמרי אין אדם מוריש [שביעה] לבניו כהא בלחוד. וכאן אמר הבו דלא לוסף עלה דאמר רב פפא הפוגם שטרו ומת לא אמרינן אין אדם מוריש שביעה לבניו אלא יורשין נשבעין שביעת יורשין ונטלינן: והוא לוח דשכיב בחיי מלוה ושבק ערבא. בני מלוה תבעי לערבא וכן ההוא לוח דשכיב בחיי מלוה ושבק אחא ירית ליה למלוה ואתא אחוה דמלוה ותבע לפרועי מיתמי דלוח סבר כפא למימר הבו ליה דלא לוסף עלה. כלומר כי אתמר דרב ושמואל

ביתמי לוח ומלוה בלבד ואיתוקמא דביר רב ושמואל בשמת לוח בחיי מלוה לא שנא ירתי ליה בני ולא שנא ירתי ליה אחי הדין אחד. ואסיקנא כיון דלא אתמר הלכתא בהדיא כרב ושמואל ולא כר' אלעזר דיינא דעבד כרב ושמואל עבד דיינא דעבד כר' אלעזר עבד: כתב רבינו האי גאון זצ"ל מנהג הראשונים מאחרי סתימת התלמוד לדון כרב ושמואל שאין אדם מוריש שביעתו לבניו ופירש בהלכות פסוק דינא דאיפסקי במעמד רבנן כסדר הזה ואנחנו ככה מתנהגו לדון כרב ושמואל ואע"ג דאמר רב חמא דיינא דעבד כר' אלעזר עבד לא משנחנין בהאי סברא אלא שדעתנו כדעת ראשונים לעשות כרב ושמואל שאין אדם מוריש שביעה לבניו: אמר רב פפא שטרא דיתמי לא קרעי ליה עד דגדלי יתמי דלמא משכחי דיינא דעבד כר' אלעזר ולא גבין ליה משום הא דרב ושמואל. ההוא דיינא דעבד כר' אלעזר א"ל ההוא צורבא מרבנן אנא אולנא ומייחינא איגרתא ממערבא דלית הלכתא כר' אלעזר א"ל לכי תייתי: **י'ירושלמי'** רב אמר מת הלוח והמלוה נשבע יורשיו ואפילו מת מלוה יורשי

מח:

שסגן גובה. בשטר מן היתומין שצבועת יורשין כשאין לו עדים שאמר האב צשעת מיתתו שטר זה אינו פרוע ושלא שצבועה כשיש עדים שאמר האב צשעת מיתתו כו': **כרבן שמעון בן גמליאל**. דמתניתין והאב אילו היה קיים לא היה נאמן אלא שצבועה ומדקמני והאב אינו גובה אלא שצבועה על כרחך היכי דמי דמית ליה צחיי מלוה וקמני הבן גובה שצבועה אלמא אדם מוריש צבועה: **בית שמאי היא**. במסכת סוטה פרק ארוסה ושומרת יצם דקתני מת צעלה עד שלא שתתה נוטלת כתובתה ולא שותה דצעינן והציא האיש את אשתו וגו' [בבבבבב] וליכא אע"ג דשמא זינתה גובה מספק דקסבר מי שהנכסים משועבדים לו ידו על העליונה והנכסים צחוקת בעל השטר עומדין כאליו הוא גבוי ועומד לפיכך ^א הוא גובה מספק שאינה צאה להוציא מהם שתתא הראיה עליה להציא אלא הם צאים להוציא ממנה ודכותה גבי מת לוח צחיי מלוה נמי ואע"ג דתקון רבנן שלא יפרע אלא שצבועה ממון גמור הוא להוריש לבניו: **איכפלי ואסאי כל הני פרסי**. טרחתו ובאחי לצא ממקומי ככלן לעקור לדרכ וסמואל: **בכו דלא לפוסף עלה**. הזמניו עצמכם שלא ללמוד ממנה צמקוס אחר הם אמרוה שצבועה הצא ליפרע מנכסי יתומים שאינו מוריש אותה לבניו אם מת לוח צחיי מלוה אל תלמדו ממנה המחויב צבועה אחרת ומפרש הש"ס כגון הא דאמר רב פפא הפוגם שטרו שהודה צב"ד שנתקבל קצת ותמן לא יפרע את השאר אלא שצבועה ואם מת יורשין נשבעין צבועת יורשין ונטולין ולא עצדינן בה כרצ ושמואל דלמרי אין אדם מוריש צבועה לבניו: **הסוא דשניצ ושצק ערבל**. ראוין הלוח לשמעון על ידי ערצ ושטער ומת לוח צחיי מלוה ונתחייב מלוה שצבוע ואחר כך מת מלוה וצאו ותימן ליפרע מן הערב: **דלא לוסף עלה הווא**. שהם אמרוה ציתומים הפפרעים מן היתומים וכאן נפרעין מן הערב: **צמר יסמי**. דלוח אזיל והוה ליה ציתומין מיתומין: **הסוא**. דמת לוח צחיי מלוה ואס"כ מת מלוה צלא צניס ושצק אחיו ליורשו ואחיו הוציא השטר על יתמי לוח: **דלא לוסף עלה הווא**. שאמרוה ציתומין מן היתומין וזה לא יתום הווא: **האי שטרא דיתמי**. דמת לוח צחיי מלוה: **לא מקרע קרעינן ליה**. שמא יצאו לפני דיין שידון כר' אלעזר דלמר לעיל [ע"א] יורשין נשבעין ונטולין:

^א **בתנאי' שלא נטענה**. משמע שאין אדם תוצעו כלום. צגמ' פריך אטו צשופטני עסקינן: **השופטין והאריסין**. שנתעסקו צממון אדם להכניס ולהוציא ולישא וליתן אצל צנכסי יתומין פלוגתא דתנאי' היא צמסכת גיטין צהניזוקין (דף נג.). **והאשה הנושאת והנוטנת כחור צניס**. שהוציאה צעלה מנווית או צמינה אפוטרופ' לעסוק צנכסיו: **ובן צצני**. אחר מן האחין שנתעסק צנכסים משמת אציהם: **חלקו**. ולא השציעו צשעת חלוקה: **ונגלגלה לו שצועה**. עליהן אחרי כן מנגלגלין גם את מן עליו: **והשציעים משמטת את השצועה**. לאו אהך שצועה דשותפות קאי דאין שציעית משמטת שותפות ולא שצועתה אלא מלוה וצבועתה: **גב' נטענת שמא**. שטוענו שמא עכצת משלי: **מאי שנא הני**. שהטילו עליהם שצועה צטענת שמא: **משום דמורו צה הפירא**. לעצמם לפי שטרחו צנכסים: **שיש טענה צינייהם שתי כסף**. שזה טענו שמא עכצת משלי שתי כסף וזה מודה לו צמקצת דקרוצה היא לשצועה דאורייתא אלא שטענת שמא היא: **והפני רצי חייא לסיועיה לרב**. צפרק שצבועה הדיינין (לעיל ד' מ). דלמר כפירת טענה שתי כסף לצד פרוטה של הודאה: **מהו לגלגל**. שצועת האריסין שחלקו על ידי שצועה דרבנן כגון שצועת היסת או של נשבעין ונטולין דתקנתא צעלמא נינהו: **ולמוצאי שציעים נעשה לו שופא**. אין מנגלגלין עליו שצועת הלואה עליו שצועת הלואה דערצ שציעית אם כפר מנגלגלין צדרבנן. וכשנשנית זו צימי התנאים עדיין לא תיקנו שצועת היסת כי צימי רצ נחמן תיקנוה: **לא סימא כו'**. דאף צשאר שני שצוע נמי אין מנגלגלין על ידי שצועת שותפין דרבנן והאי דנקט שציעית לאו לאפוקי שאר שני שצוע אלא אימא הא נעשה לו שותפות ערצ שציעית וחלקו וצמוצאי שציעית לוח הימנו ונתחייצ לו עליה שצועה דאורייתא כגון צהודאה צמקצת מנגלגלין ואשמועינן שאין שציעית משמטת שצועת השותפין ולא שותפות אלא הלואה כדכתבי (דברים טו) שמוט כל צעל משה ידו: **כלל**

^א **בתנאי' שלא נטענה**. משמע שאין אדם תוצעו כלום. צגמ' פריך אטו צשופטני עסקינן: **השופטין והאריסין**. שנתעסקו צממון אדם להכניס ולהוציא ולישא וליתן אצל צנכסי יתומין פלוגתא דתנאי' היא צמסכת גיטין צהניזוקין (דף נג.). **והאשה הנושאת והנוטנת כחור צניס**. שהוציאה צעלה מנווית או צמינה אפוטרופ' לעסוק צנכסיו: **ובן צצני**. אחר מן האחין שנתעסק צנכסים משמת אציהם: **חלקו**. ולא השציעו צשעת חלוקה: **ונגלגלה לו שצועה**. עליהן אחרי כן מנגלגלין גם את מן עליו: **והשציעים משמטת את השצועה**. לאו אהך שצועה דשותפות קאי דאין שציעית משמטת שותפות ולא שצועתה אלא מלוה וצבועתה: **גב' נטענת שמא**. שטוענו שמא עכצת משלי: **מאי שנא הני**. שהטילו עליהם שצועה צטענת שמא: **משום דמורו צה הפירא**. לעצמם לפי שטרחו צנכסים: **שיש טענה צינייהם שתי כסף**. שזה טענו שמא עכצת משלי שתי כסף וזה מודה לו צמקצת דקרוצה היא לשצועה דאורייתא אלא שטענת שמא היא: **והפני רצי חייא לסיועיה לרב**. צפרק שצבועה הדיינין (לעיל ד' מ). דלמר כפירת טענה שתי כסף לצד פרוטה של הודאה: **מהו לגלגל**. שצועת האריסין שחלקו על ידי שצועה דרבנן כגון שצועת היסת או של נשבעין ונטולין דתקנתא צעלמא נינהו: **ולמוצאי שציעים נעשה לו שופא**. אין מנגלגלין עליו שצועת הלואה עליו שצועת הלואה דערצ שציעית אם כפר מנגלגלין צדרבנן. וכשנשנית זו צימי התנאים עדיין לא תיקנו שצועת היסת כי צימי רצ נחמן תיקנוה: **לא סימא כו'**. דאף צשאר שני שצוע נמי אין מנגלגלין על ידי שצועת שותפין דרבנן והאי דנקט שציעית לאו לאפוקי שאר שני שצוע אלא אימא הא נעשה לו שותפות ערצ שציעית וחלקו וצמוצאי שציעית לוח הימנו ונתחייצ לו עליה שצועה דאורייתא כגון צהודאה צמקצת מנגלגלין ואשמועינן שאין שציעית משמטת שצועת השותפין ולא שותפות אלא הלואה כדכתבי (דברים טו) שמוט כל צעל משה ידו: **כלל**

לו פירות ומוציא לו פירות א"ל מה אתה טועני רצוני שתשבע לי חייב. ואם חלקו הללו כולן לא. ומאי שנא הני דרמו רבנן שביעה עלייהו משום דמורו היתירא לנפשיהו. כלומר כיון שאנו נושאין גנותינן ומשפשין לו מותר לנו ליהנות מממונו הלכך רמו עליהו שביעה כי היכי דליחקו: אמר רב נחמן והוא שיש ביניהן כפירת טענה שתי כסף כרב דקי"ל כותיה דרב. ^ג ולא קשיא שביעת יורשים דהיא טענת שמא. דהא משום שבאין ליפרע מן היתומין נשבעין שביעת יורשין ונפרעין מן היתומין היא: חלקו השותפין והאריסין אין יכול להשביעו. תגלגלה לו שביעה במקום אחר מנגלגלין עליו את הכל: איבעיא להו מהו לגלגל שביעה דרבנן. ח"ש לוח הימנו ערב שביעית ותבעו וכפר בו (ונתחייב שביעה דרבנן) ולמוצאי שביעית נעשה לו שותף או אריס [ונתחייב שביעה דרבנן] אין מנגלגלין. ודייקינן מינה טעמא דלוח ממנו ערב שביעית דאתאי שביעית אפקעתה לשביעות. כדנתן והשביעית משמטת את השביעה הא שאר שני שבוט מנגלגלים ש"מ מנגלגלין שביעה דרבנן. ודחינן הא תימא הא שאר שני שבוט מנגלגלין דמנגלגלין שביעה דרבנן בשביעה אלא אימא נעשה לו שותף כו'. ואמרינן הא בהדיא קתני לה נעשה לו

כל הגשבעין פרק שביעי שבועות

שסגן גובה. בשטר מן היתומין שצבועת יורשין כשאין לו עדים שאמר האב צשעת מיתתו שטר זה אינו פרוע ושלא שצבועה כשיש עדים שאמר האב צשעת מיתתו כו': **כרבן שמעון בן גמליאל**. דמתניתין והאב אילו היה קיים לא היה נאמן אלא שצבועה ומדקמני והאב אינו גובה אלא שצבועה על כרחך היכי דמי דמית ליה צחיי מלוה וקמני הבן גובה שצבועה אלמא אדם מוריש צבועה: **בית שמאי היא**. במסכת סוטה פרק ארוסה ושומרת יצם דקתני מת צעלה עד שלא שתתה נוטלת כתובתה ולא שותה דצעינן והציא האיש את אשתו וגו' [בבבבבב] וליכא אע"ג דשמא זינתה גובה מספק דקסבר מי שהנכסים משועבדים לו ידו על העליונה והנכסים צחוקת בעל השטר עומדין כאליו הוא גבוי ועומד לפיכך ^א הוא גובה מספק שאינה צאה להוציא מהם שתתא הראיה עליה להציא אלא הם צאים להוציא ממנה ודכותה גבי מת לוח צחיי מלוה נמי ואע"ג דתקון רבנן שלא יפרע אלא שצבועה ממון גמור הוא להוריש לבניו: **איכפלי ואסאי כל הני פרסי**. טרחתו ובאחי לצא ממקומי ככלן לעקור לדרכ וסמואל: **בכו דלא לפוסף עלה**. הזמניו עצמכם שלא ללמוד ממנה צמקוס אחר הם אמרוה שצבועה הצא ליפרע מנכסי יתומים שאינו מוריש אותה לבניו אם מת לוח צחיי מלוה אל תלמדו ממנה המחויב צבועה אחרת ומפרש הש"ס כגון הא דאמר רב פפא הפוגם שטרו שהודה צב"ד שנתקבל קצת ותמן לא יפרע את השאר אלא שצבועה ואם מת יורשין נשבעין צבועת יורשין ונטולין ולא עצדינן בה כרצ ושמואל דלמרי אין אדם מוריש צבועה לבניו: **הסוא דשניצ ושצק ערבל**. ראוין הלוח לשמעון על ידי ערצ ושטער ומת לוח צחיי מלוה ונתחייב מלוה שצבוע ואחר כך מת מלוה וצאו ותימן ליפרע מן הערב: **דלא לוסף עלה הווא**. שהם אמרוה ציתומים הפפרעים מן היתומים וכאן נפרעין מן הערב: **צמר יסמי**. דלוח אזיל והוה ליה ציתומין מיתומין: **הסוא**. דמת לוח צחיי מלוה ואס"כ מת מלוה צלא צניס ושצק אחיו ליורשו ואחיו הוציא השטר על יתמי לוח: **דלא לוסף עלה הווא**. שאמרוה ציתומין מן היתומין וזה לא יתום הווא: **האי שטרא דיתמי**. דמת לוח צחיי מלוה: **לא מקרע קרעינן ליה**. שמא יצאו לפני דיין שידון כר' אלעזר דלמר לעיל [ע"א] יורשין נשבעין ונטולין:

^א **בתנאי' שלא נטענה**. משמע שאין אדם תוצעו כלום. צגמ' פריך אטו צשופטני עסקינן: **השופטין והאריסין**. שנתעסקו צממון אדם להכניס ולהוציא ולישא וליתן אצל צנכסי יתומין פלוגתא דתנאי' היא צמסכת גיטין צהניזוקין (דף נג.). **והאשה הנושאת והנוטנת כחור צניס**. שהוציאה צעלה מנווית או צמינה אפוטרופ' לעסוק צנכסיו: **ובן צצני**. אחר מן האחין שנתעסק צנכסים משמת אציהם: **חלקו**. ולא השציעו צשעת חלוקה: **ונגלגלה לו שצועה**. עליהן אחרי כן מנגלגלין גם את מן עליו: **והשציעים משמטת את השצועה**. לאו אהך שצועה דשותפות קאי דאין שציעית משמטת שותפות ולא שצועתה אלא מלוה וצבועתה: **גב' נטענת שמא**. שטוענו שמא עכצת משלי: **מאי שנא הני**. שהטילו עליהם שצועה צטענת שמא: **משום דמורו צה הפירא**. לעצמם לפי שטרחו צנכסים: **שיש טענה צינייהם שתי כסף**. שזה טענו שמא עכצת משלי שתי כסף וזה מודה לו צמקצת דקרוצה היא לשצועה דאורייתא אלא שטענת שמא היא: **והפני רצי חייא לסיועיה לרב**. צפרק שצבועה הדיינין (לעיל ד' מ). דלמר כפירת טענה שתי כסף לצד פרוטה של הודאה: **מהו לגלגל**. שצועת האריסין שחלקו על ידי שצועה דרבנן כגון שצועת היסת או של נשבעין ונטולין דתקנתא צעלמא נינהו: **ולמוצאי שציעים נעשה לו שופא**. אין מנגלגלין עליו שצועת הלואה עליו שצועת הלואה דערצ שציעית אם כפר מנגלגלין צדרבנן. וכשנשנית זו צימי התנאים עדיין לא תיקנו שצועת היסת כי צימי רצ נחמן תיקנוה: **לא סימא כו'**. דאף צשאר שני שצוע נמי אין מנגלגלין על ידי שצועת שותפין דרבנן והאי דנקט שציעית לאו לאפוקי שאר שני שצוע אלא אימא הא נעשה לו שותפות ערצ שציעית וחלקו וצמוצאי שציעית לוח הימנו ונתחייצ לו עליה שצועה דאורייתא כגון צהודאה צמקצת מנגלגלין ואשמועינן שאין שציעית משמטת שצועת השותפין ולא שותפות אלא הלואה כדכתבי (דברים טו) שמוט כל צעל משה ידו: **כלל**

לו פירות ומוציא לו פירות א"ל מה אתה טועני רצוני שתשבע לי חייב. ואם חלקו הללו כולן לא. ומאי שנא הני דרמו רבנן שביעה עלייהו משום דמורו היתירא לנפשיהו. כלומר כיון שאנו נושאין גנותינן ומשפשין לו מותר לנו ליהנות מממונו הלכך רמו עליהו שביעה כי היכי דליחקו: אמר רב נחמן והוא שיש ביניהן כפירת טענה שתי כסף כרב דקי"ל כותיה דרב. ^ג ולא קשיא שביעת יורשים דהיא טענת שמא. דהא משום שבאין ליפרע מן היתומין נשבעין שביעת יורשין ונפרעין מן היתומין היא: חלקו השותפין והאריסין אין יכול להשביעו. תגלגלה לו שביעה במקום אחר מנגלגלין עליו את הכל: איבעיא להו מהו לגלגל שביעה דרבנן. ח"ש לוח הימנו ערב שביעית ותבעו וכפר בו (ונתחייב שביעה דרבנן) ולמוצאי שביעית נעשה לו שותף או אריס [ונתחייב שביעה דרבנן] אין מנגלגלין. ודייקינן מינה טעמא דלוח ממנו ערב שביעית דאתאי שביעית אפקעתה לשביעות. כדנתן והשביעית משמטת את השביעה הא שאר שני שבוט מנגלגלים ש"מ מנגלגלין שביעה דרבנן. ודחינן הא תימא הא שאר שני שבוט מנגלגלין דמנגלגלין שביעה דרבנן בשביעה אלא אימא נעשה לו שותף כו'. ואמרינן הא בהדיא קתני לה נעשה לו

מסורת הש"ם

א) כחצות פא. סוטה כה. יבמות לו: [גיטין לו. כי"מ כב.]. **ב**) צ"צ מל: סנהדרין (טו.). **ג**) צ"צ סס.ד. [צ"ק כט.]. **ד**) צ"צ סס.ד. [צ"ק פה. וסס כחמ"י פ"י הערוך] [לימל שם לפעני, ורלא ערוך ע' שפט א']. **ה**) [לעיל מ.]. **ו**) [ז"ל היל.]. **ז**) שייך למתני דף מה. **ח**) שייך למתני דף מה. **ט**) רש"י, [מתני דף מה. **י**]

גליון הש"ם

גמ' ב"ש הוא דאפי"י שטר העומד לגבות. עיין מור"מ סי' ערה סי"ד: שם השתא דלא אפבר הלבחא. עיין צ"צ דף סב ע"צ מוס' ד"ה אחרת:

מוסף רש"י

שטר העומד לגבות כגבוי דמי. מי שיש לו שטר חוב על חבירו ושיעבד לו זו נכסיו, מוחזק בעל שטר צנכסים יותר מן הלוח (סוטה כה). ובעי"ז כתובות (אפ.) לומר גדול מן השטר וכמו שמוחק צנכסים (יבמות לוה). הדרן עקב כל הגשבעין

רבינו חננאל (המשך) מלוה נשבעין ללוה אבל מה לוח תחלה ואח"כ מה מלוה כבר נתחייב מלוה לבני לוח שביעה ואין אדם מוריש שביעה לבניו שמע ר' יוחנן ואמר יאכל הלה וחזיר: חד בר נש אזל בעי מידין קומי ר' זעירא וחיובי שביעה על תרין דינרין א"ל לאו תרינא אנא חייב לך הא טרפין לך. א"ל ומלת פלן ופלין. א"ל ר' זעירא או הב ליה כל דחבט מינך. או אישתבע ליה על כל מה דמגלגל עלך. וקשיא לן (א) הא דגריסין בפרק המפקיד בתחלתו בתלמוד ארץ ישראל. אמר הירני נשבע ראה אותן מנגלגלין עליו חזר ואמר הירני משלם חוששין. א"ר יוסי [לא] חייבתו הותרה שביעה להחמיר עליו. אלא להקל עליו דאם רצה לשלם ישלם. ואם אינו רוצה לשלם ישבע. ושונין כי א"ר יוסי בשביעה הכתובה בתורה כגון שביעת השומרינן וכיוצא בה אבל שביעה שהיא תקנת חכמים לא כי היכי דלא תיקשי לן הא דר' זעירא דתחייבה לאישתבעי על [כל] מה דמגלגל עליה: **בתנאי'** ואלו נשבעין בלא טענה השותפין כו'. אוקימנא ואלו נשבעין ולא משלמין שלא בטענת ברי אלא ארבעות שמא. השותפין והאפוטרופין והאשה הנושאה ונותנת בתוך הבית וכן הבית והוא שמכניס לו פועלין ומוציא לו פועלין ומכניס

^[1] עיין צ"קיי' ובל"ש סי' י"ט. (ג) י"ל וז"כ איכא עוד שצועה אחריה נשבעין ע"י טענת שמא.